

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci navrhovateľa **D. Š.**, bytom v K., S. ul. č. X., proti odporkyni **Sociálnej poisťovni v Bratislave**, Ul. 29. augusta č. X., o úrazovú rentu, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2008, č. k. 3Sp/9/2007 – 74, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2008, č. k. 3Sp/9/2007 – 74, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 28. februára 2008, č. k. 3Sp/9/2007 – 74, v spojení s opravným uznesením z 5. mája 2008, č. k. 3Sp/9/2007- 84, potvrdil rozhodnutie odporkyne z 22. januára 2007 č. X., ktorým nevyhovela návrhu navrhovateľa na priznanie úrazovej renty. Po preskúmaní predmetného rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, krajský súd zistil, že je vecne správne a zodpovedá zákonu. Uviedol, že navrhovateľ utrpel poškodenie zdravia v dôsledku zistenej choroby z povolania od 24. júna 2002 nebol poberateľom náhrady straty na zárobku po skončení práceneschopnosti pred účinnosťou zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov /ďalej len „zákon o sociálnom poistení“, lebo bol preradený na inú prácu ešte pred zistením choroby z povolania

z organizačných dôvodov a od 1. januára 2004, t. j. od účinnosti zákona o sociálnom poistení nedošlo podľa posudkov posudkových lekárov odporkyne k takému zhoršeniu jeho zdravotného stavu, ktorý by podmieňoval priznanie úrazovej renty podľa § 88 zákona o sociálnom poistení. Z lekárskej správy posudkového lekára vyplýva, že zdravotné postihnutie navrhovateľa v súvislosti s chorobou z povolania odôvodňuje mieru poklesu pracovnej schopnosti len 15 %. Pokiaľ navrhovateľ žiadal, aby sa súd zaoberal otázkou náhrady škody v súvislosti so sťažiením spoločenského uplatnenia v dôsledku zistenej choroby z povolania, krajský súd poukázal na to, že táto otázka bola osobitne riešená právoplatne ukončeným súdnym konaním vedeným pod sp. zn. 6 Co 264/2005, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 11. júla 2006.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie navrhovateľ. Namietal, že krajský súd neprihliadol na jeho tvrdenia o zhoršení zdravotného stavu po 1. januári 2004, hoci táto skutočnosť vyplýva z lekárskej prepúšťacej správy z 23. februára 2005, vypracovanej Klinikou pracovného lekárstva a klinickej toxikológie Fakultnej nemocnice L. Pasteura v Košiciach /ďalej len „KPLaKT“/ a následne aj z posudku o sťažiení spoločenského uplatnenia z 11. marca 2005. Toto zhoršenie zdravotného stavu má podľa jeho názoru nepochybne dopad aj na percentuálnu mieru poklesu pracovnej schopnosti, čo nebolo zohľadnené pri posúdení jeho žiadosti posudkovými lekármi odporcu.

Poukázal na to, že odporkyňa a taktiež aj krajský súd v konaní rozhodli vo veci bez toho, aby sa odstránil základný rozpor medzi závermi KPLaKT a závermi posudkových lekárov a preto žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu a zrušil rozhodnutie odporkyne z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu, prípadne pre nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov a vrátil jej vec na ďalšie konanie.

Odporkyňa žiadala rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací /§ 250s v spojení s § 246c Občianskeho súdneho poriadku ďalej len „OSP“/ preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Podmienky nároku na úrazovú rentu upravuje zákon o sociálnom poistení.

Podľa § 88 ods. 1 a 3 tohto zákona, poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 /ďalej len "pokles pracovnej schopnosti"/ a nedovŕšil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Pokles pracovnej schopnosti sa posudzuje na účely odseku 1 v súvislosti s plnením pracovných úloh uvedených v § 8 ods. 4 alebo s činnosťami uvedenými v § 17 ods. 2, alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s týmito činnosťami. Pokles pracovnej schopnosti sa opätovne posúdi, ak sa predpokladá zmena vo vývoji pracovnej schopnosti.

Podľa § 272 ods. 3 citovaného zákona náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a náhrada za stratu na dôchodku, ktoré sa vyplácali k 31. decembru 2003, a nárok na ich výplatu trvá aj po tomto dni, sa považujú od 1. januára 2004 za úrazovú rentu, a to v sume, v akej patrili do 31. decembra 2003. Na zvyšovanie úrazovej renty platí § 82 primerane.

Z administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľovi bola 24. júna 2002 zistená choroba z povolania, ktorá bola hlásená 3. júla 2002. Hoci v dôsledku zistenej choroby z povolania bolo odporúčané jeho preradenie na inú prácu, v skutočnosti k takémuto preradeniu došlo už pred zistením choroby z povolania, a to z organizačných dôvodov od 1. januára 2002. Vzhľadom na túto skutočnosť navrhovateľovi nevznikol nárok na náhradu za stratu na zárobku v dôsledku choroby z povolania po ukončení práceneschopnosti ku dňu 31. decembra 2003 a ani mu takáto náhrada nebola vyplácaná.

Na základe žiadosti navrhovateľa zo 4. augusta 2006 o priznanie úrazovej renty z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu posudzovala zdravotný stav navrhovateľa posudková lekárka odporkyne MUDr. M. S. V posudku z 24. októbra 2006 dospela k záveru, že navrhovateľ nie je poškodený na účely § 88 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, lebo v dôsledku zistenej choroby z povolania, a to choroby z dlhodobého nadmerného a jednostranného zaťaženia končatín, ochorenia kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín, nemá viac ako 40-percentný pokles pracovnej schopnosti.

K rovnakému záveru dospela posudková lekárka aj v posudku z 24. apríla 2007, v ktorom bola posudzovaná aj prepúšťacia správa z KPLaKT z júna 2004.

Pre účely súdneho konania posúdil zdravotný stav navrhovateľa MUDr. J. K., posudkový lekár Sociálnej poisťovne, ústredia v Bratislave so sídlom v Košiciach. Aj v posudku z 15. júna 2007 dospel posudkový lekár k záveru, že navrhovateľ nie je poškodený na účely § 88 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, lebo v dôsledku zistenej choroby z povolania – ochorenie kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín z dlhodobého nadmerného a jednostranného zaťaženia, nemá viac ako 40-percentný pokles pracovnej schopnosti. Z konziliárnych vyšetrení vyplývajú len RTG zmeny bez výraznejších funkčných zmien, preto posudzovanému bola stanovená 15 % miera poklesu pracovnej schopnosti.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, že medzi vyššie uvedenými posudkami odporkyne a posudkom KPLaKT pre sťaženie spoločenského uplatnenia z 11. marca 2005 a prepúšťacou správou KPLaKT z 23. februára 2005 existuje rozpor, s ktorým sa krajský súd nevysporiadal, toto tvrdenie navrhovateľa sa nezakladá na pravde, nakoľko z posudkov z 24. apríla 2007 a 15. júna 2007 vyplýva, že posudkoví lekári uvedené správy mali k dispozícii a boli im známe skutočnosti o progresii klinického obrazu zdravotných ťažkostí navrhovateľa.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami navrhovateľa.

Skutočnosti, ktorými navrhovateľ v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli sčasti totožné s námietkami, ktoré navrhovateľ namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Navrhovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa a ani v odvolacom konaní nepredložil žiadne novšie lekárske správy, ktoré by neboli známe posudkovým lekárom a na základe ktorých by bolo potrebné opätovné prehodnotenie jeho zdravotného stavu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu navrhovateľa nevyhovel a rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko navrhovateľ v konaní nebol úspešný, a odporkyni žiadne trovy nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 23. októbra 2008

JUDr. Elena Závadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
M. Kráľová